

Evangelí del dimarts de la setmana IX de durant l'any: el camí de Déu segons la veritat

Evangelí i comentari del dimarts de la setmana IX de durant l'any. “Sinó que ensenyés de debò el camí de Déu”. La vida cristiana és un continu discerniment entre la veritat i la mentida. Jesús, Camí, Veritat i Vida, s'ofereix per acompanyar-nos i fer plegats el camí. Podem agafar-nos fort a la seva mà per així sentir la

seva paraula i seguir-li les passes.

Evangelí (Mc 12, 13-17)

Aleshores van enviar a Jesús alguns fariseus i alguns partidaris d'Herodes per sorprendre'l en alguna paraula comprometedora.

Hi van, doncs, i li diuen:

Mestre, sabem que dius la veritat, sense deixar-te influir per ningú, ja que no fas distinció de persones, sinó que ensenyes de debò el camí de Déu. Digues: ¿És permès o no de pagar tribut al Cèsar? ¿L'hem de pagar o no l'hem de pagar?

Jesús es va adonar de la seva hipocresia i els respongué: -Per què em poseu a prova? Porteu-me un denari i deixeu-me'l veure.

Ells l'hi portaren. Jesús els preguntà:

De qui són aquesta cara i aquesta inscripció?

Ells li respongueren:

Del Cèsar.

Jesús els digué:

Doneu al Cèsar el que és del Cèsar, i a Déu el que és de Déu.

I quedaren sorpresos de la seva resposta.

.....

Comentari

El programa narratiu dels evangelis es construeix en part sobre l'enduriment creixent de cor dels que primer havien d'haver acceptat Jesús. Vista amb la perspectiva que ens dona ser lectors i espectadors a una certa distància i temporalitat, la seva actitud ens sembla no només

nècia sinó fins i tot incomprendible. Però, podem dir, potser, que nosaltres no ens hem comportat de vegades com ells? Diu sant Pau a la seva Carta als Romans: “els pertanyen la gràcia de ser fills, la glòria de Déu, les aliances, la Llei, el culte i les promeses” (*Rm* 9, 4). La pregunta s'escau evident: com és possible que després d'haver rebut tant estiguin com cecs davant les paraules i les obres de nostre Senyor?

És una constant a tota la Sagrada Escriptura l'afirmació que, qui es tanca voluntàriament i conscientment a la veritat, a l'Evangeli, cau en mans d'una força d'engany que el porta a creure la mentida (*Rm* 11,8; *2 Ts* 2, 11). La conseqüència és que la pròpia vida es construeix sobre uns fonaments que no existeixen i una fita errònia. L'actitud d'aquests que s'acosten a Jesús ho reflecteix bé. Fan una

lloança hipòcrita i, alhora, una pregunta capciosa.

“La veritat us farà lliures” (*Jn* 8, 32),
“els qui creuran i seran batejats se
salvaran” (*Mc* 16, 16). Aquestes
afirmacions ens mostren el camí.
Dels qui s'acosten a Jesús a l'evangeli
d'avui es copsa la “impietat i la
injustícia dels homes que ofeguen la
veritat amb les seves males accions”
(*Rm* 1, 18). Però al final la veritat
sempre s'imposa i tota mentida serà
revelada com a tal: “no hi ha res
d'amagat que no s'hagi de saber” (*Mt*
10, 26). Aquesta veritat és i serà
judici per als que van decantar-se
per la mentida i la injustícia. Encara
que la veritable actitud del cor quedi
maquillada per les paraules, Déu sap
què hi ha de debò. Jesús ens mostra
aquest camí de Déu segons la veritat,
el camí que porta a la vida: “fills
meus, no estimem amb frases i
paraules, sinó amb fets i de veritat”
(*1 Jn* 3, 18).

Juan Luis Caballero // Josh
Nnezon - Unsplash

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-ad/gospel/evangelidel-dimarts-de-la-setmana-ix-de-durant-
lany-el-cami-de-deu-segons-la-veritat/](https://dev.opusdei.org/ca-ad/gospel/evangelidel-dimarts-de-la-setmana-ix-de-durant-lany-el-cami-de-deu-segons-la-veritat/)
(17/08/2025)